

Tisztelt Ünnepeltek! Kedves Nyugdíjasok!

Amikor szép korúakkal találkozik az ember, óhatatlanul is eszébe jut, hogy elmerengjen a múlton.

És ahogy én elmerengtem a múlton, eszembe jutottak a szüleim és a nagyszüleim, akiket már sajnos nem köszönhetek sem ma sem más alkalommal, de nagy-nagy szeretettel gondolok rájuk.

Van egy népmese - talán többen ismerik -, amikor a fösvény házaspár két pokrócot ad fiuknak s arra kéri, kísérelje ki az idős nagypapát az erdőbe, adja neki a két pokrócot, hogy legyen mire feküdni és betakaróznia, hiszen többé nem akarják látni, mert nem veszik hasznát. A fiú megtette, amit szülei kértek, de az egyik pokrócot hazavitte és így szólt:

- Rátettem a pokrócot a hátára, s megmutattam az utat neki, hogy menjen világul, s többet ne jöjjön haza, mert nincs reá szükségünk.

- Hát akkor ez a pokróc, ami itt van, miért nem tetted ezt is reá?

- Tudja, miért nem tettem, édesapám? Eszembe jutott, hogy mikor maguk is úgy megöregszenek, mint ahogy ő van, s utat kell adjak maguknak, akkor én ne kelljen, hogy vegyek pokrócot, evvel a pokróccal maga is menjen el.

S akkor összenézett az ember az asszonnyal és elszégyellték magukat. Hamar kihozta az ember a lovat az istállóból, s ráült, s a kilencedik falu végén utolérte az öreget. Bocsánatot kért tőle, felültette a lóra, s úgy vezette a kötőféknél fogva, amíg hazaértek. Azután mindig az asztalhoz ültették, s a gyereket is úgy tanították, s úgy nevelték, hogy tisztelje az öregeket.

Tanulságos, szép mese.

Minden korban, de ma különösen fontos az idősek tisztelete.

Annál is inkább szükség van a generációk egymásra figyelésére, mivel korunkban sokan az első helyre az ember közvetlen hasznosságát és termelékenységét állítják.

Az ifjakkal pedig akkor is szüksége van elődeik tapasztalataira, ha már egy másik, megváltozott világban élnek. Sokat tanulhatnak az idősebbek sikereiből és kudarcaiból, megvalósult és megghiúsult álmaiból.

Ma az a legfontosabb feladatunk, hogy törekedjünk egymást mélyebben megérteni, jobban megismerni, lássuk meg és keressük egymásban az értékeset, az elsajátításra, követésre méltót.

A fiatal nemzedék az elődök által megalkotott világba születik bele, munkáját az elődök eredményeire építve végezheti. Életük akkor tekinthető értékesnek, ha az idő előre haladtával saját utódaiknak jobb világot tudnak átadni, mint amilyenbe ők beleszülettek. Keserves a sorsa annak a nemzedéknek, amely mindent előlről akar kezdeni, nem törődik az elődök emlékeivel, el akar szakadni gyökereitől.

Sütő András gondolatát idézem: „Önmagát becsüli meg minden nemzedék azáltal, hogy tudomásul veszi: a világ nem vele kezdődött.”

Tisztelt Ünnepektek!

Az önkormányzat az elmúlt évek során - lehetőségeihez mérten - mindent megtett azért, hogy az időskorúak számára a legjobb életfeltételeket biztosítsa a településen.

Önök mindannyian megérdemlik, hogy nem csupán az idősök napján, hanem minden nap - családi körben, az intézményekben, vagy a hivatalokban - megkapják azt a törődést és odafigyelést, ami jár Önöknek.

Szívből remélem, hogy az elkövetkező időszakban is megtalálják a településen, a környezetükben azokat a lehetőségeket, melyek boldoggá teszik Önöket.

Engedjék meg, hogy zárásként Óbecsey István: Szeressétek az öregeket c versét felolvassam

Nagyon szépen kérlek titeket,

Szeressétek az öregeket.

A reszkető kezű ős apákat,

A hajlott hátú jó anyákat...

A ráncos és eres kezeket,

Az elszürkült sápadt szemeket...

Én nagyon kérlek titeket,

Szeressétek az öregeket.

Simogassátok meg a deres fejeket,

Csókoljátok meg a ráncos kezeket.

Öleljétek meg az öregeket,

Adjatok nekik szeretetet.

Szenvedtek ők már eleget,

A vigasztalóik ti legyetek.

Én nagyon kérlek titeket,

Szeressétek az öregeket.

Ne tegyétek őket szűk odukba,

Ne rakjátok őket otthonokba.

Hallgassátok meg a panaszukat,

**Enyhítsétek meg a bánatukat.
Legyen hozzájuk szép szavatok,
Legyen számukra mosolyotok.
Én nagyon kérlek titeket,
Szeressétek az öregeket.
Ők is sokat küzdöttek értetek,
Amíg fölnevelkedtetek,
Fáradtak ők is eleget,
Hogy ti módosabbak legyetek.
Ők is elfogadtak titeket,
Mikor Isten közéjük ültetett.
Azért én kérlek titeket,
Szeressétek az öregeket.
Ha majd az örök szeretet
Elhívja őket közületek,
Ti foglaljátok el a helyüket,
Mert ti lesztek majd az öregek.
S mindazt, mit nekik tettetek,
Azt adják nektek a gyerekek.
Azért előre intelek titeket,
Szeressétek az öregeket.**

Éppen egy hét múlva ebben az időpontban már a szent estére készülünk.
Kívánom valamennyiüknek, hogy a karácsonyi ünnepek békességben, meghitt környezetben
és szeretetben teljjenek.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!